NYA EUROPABLADET

ALLIANSEN LIBERALER OCH DEMOKRATER FÖR EUROPA

4 ETT SAMTAL OM FRAMTIDENS AVFALL
Elisabet Rantschukoff

8 VI MÅSTE SKRIVA OM EU:S GRUNDFÖRDRAG!
Torbjörn Kevin

12 EUROPA 1945-2017: SÄKERHETSPOLITIKENS TVÄRA KAST

13 DIALOG POLITIKENS VIKTIGASTE REDSKAP
Fanny Willman

FOTO / MIKAEL AMINOFF

2 LEDARE

”Europa måste alltså förbereda sig på att också klara av sin säkerhetspolitik på egen hand.”

Nils Torvalds

3 TEMA:

”Den cirkulära ekonomin medför stora möjligheter inte bara för att minska övergödningen av havet, utan också för att främja hållbara affärsmodeller ”

Katarina Dahlman

INNEHÅLL

2
LEDARE *På egen hand...*
3
Den cirkulära ekonomin tar form
4
Ett samtal om avfallsströmmar
5
KOLUMN *Hetekan och samvetet*
6
Bussen som älskar fisk
7
INTERVJU *Hitta ett bättre sätt - varje dag!*
8
INTERVJU *Vi måste skriva om EU:s grundfördrag!*
10
INTERVJU *Från engagemang till entreprenörskap*
11
KOLUMN *Rädda EU!*
12
Europa 1945-2017: Säkerhetspolitikens tvära kast
13
Ekonomin i Europa – starkare genom hållbara investeringar
KOLUMN *Dialog är politikens viktigaste redskap*
14
Inre marknaden kräver lika regler för alla
INTERVJU *En vecka i EU-bubblan*
15
Team Torvalds
KOLUMN *Praktik kryddad med dramatik*
16
Året som gått

OM TIDNINGEN

Denna tidning har sammanställts av Beata Björkvall, Katarina Dahlman, Mira Eklund, Nicolette Lindgren, Anton Nilsson, Elisabet Rantschukoff och Nils Torvalds.

ANSVARIG UTGIVARE

Nils Torvalds

MEDVERKANDE

Uffe Grüssner, Anna-Maja Henriksson, Torbjörn Kevin, Stefan Wallin och Fanny Willman.

UPPLAGA

ca 125 000 exemplar

TRYCK

KARLEBY / *Botniaprint*
VANDA / *Sanomaprint*
SALO / *Salon Lehtitehdas*
MARIEHAMN / *TidningsTryckarna på Åland Ab*

TIDNINGEN HAR I FÖRSTA HAND UTKOMMIT SOM ETT BETALT INSTICK I TIDNINGARNA HUFVUDSTADSBLADET, SYD-ÖSTERBOTTEN, VASABLADET, VÄSTRA NYLAND, ÅBO UNDERRÄTTELSER, ÅLANDSTIDNINGEN, ÖSTERBOTTENS TIDNING OCH ÖSTNYLAND

LAYOUT

Ida-Maria Wikström

OMBRYTNING

Lotta Fors

PÄRMFOTOGRAFI

Mikael Aminoff

Svenska kulturfonden

PÅ EGEN HAND...

LEDARE

NILS TORVALDS
Medlem av Europaparlamentet och viceordförande i ALDE-gruppen

FOTO

EP Audiovisual

ÄNDA SEDAN ANDRA världskrigets slut har Västeuropa förlitat sig på att Förenta staterna varit kontinentens säkerhetspolitiska garant. Egentligen återgår det här mönstret på den hundra år gamla uppgörelsen efter första världskriget. Västeuropa klarade inte av sina inbördes uppgörelser och det var en idealistisk frikyrklig pastor, Woodrow Wilson – USA:s 28 president, som försökte ordna upp världen med ett program på 14 punkter och med att grunda Nationernas förbund.

Men pendelrörelser är någonting som kännetecknar Förenta staternas politik. Efter Woodrow Wilson kom Warren G. Harding, konservativ republikan och eventuell medlem av Ku Klux Klan. Efter Harding kom sedan Calvin Coolidge och Herbert Hoover. Det var en tid när landet drog sig bort från internationella åtaganden. Kongressen vägrade också godkänna medlemskapet i Nationernas förbund.

Det finns alltså ett mönster. Världens besvärliga utmaningar lockar fram en vilja att vända sig inåt. Redan i Donald Trumps valdevis – Make America Great Again – fanns det inbyggt ett resonemang om att internationella åtaganden leder till att dyrt förtjänade pengar flyter ut till fripassagerare i Europa och Asien. Och det finns dessvärre också lite sanning i påståendet.

I Västeuropa blev vi vana vid att alltid kunna luta oss bakåt mot ett tryggt och billigt ryggstöd som huvudsakligen bekostades genom Förenta staternas budget. Det var nödtvungna lösningar som skapades under åren omedelbart efter krigsslutet 1945, men det lockade oss in i en politisk slentrian, som inte alltid var särskilt vidsynt. Speciellt utmanande blev det här efter Sovjetunionens kollaps.

Sammanbrottet ställde Europeiska unionen inför en jättelik ekonomisk och geopolitisk utmaning. Den utmaningen kunde EU inte avsäga sig, men förutsättningarna för att klara av de ekonomiska förväntningarna försämrades på ett avgörande sätt i och med den långa krisen från 2007 framåt. Det födde i sin tur besvikelser, som nu tar sig illa varslande nationalistiska uttryck. Pendelrörelserna finns alltså också hos oss.

Mera besvärlig kommer den geopolitiska utmaningen dessutom att bli. Alla stora ord, alla politiska sanktioner mot Ryssland byggde på övertygelsen om att Förenta staterna under en oöverskådlig framtid skulle finnas som den geopolitiska utmaningens trygga stöd. Men den här säkerhetspolitiska grundpelaren uppvisar nu besvärliga sprickor.

Europa måste alltså förbereda sig på att klara av mera av sin säkerhetspolitik på egen hand. Det är en gammal utmaning, som vår världsdel aldrig har varit särskilt bra på att lösa. Men det kommer att förutsätta åtminstone två saker: att anpassa munnen efter magsäcken, dvs att klara av att stå själv för sina utfästelser och inte förlita sig på alltför mycket främmande hjälp. Det kan i sin tur betyda att tala med lite mindre ord. Samt att öka sammanhållningen i tider av stora utmaningar genom Donald Trump och Brexit.

NILS TORVALDS

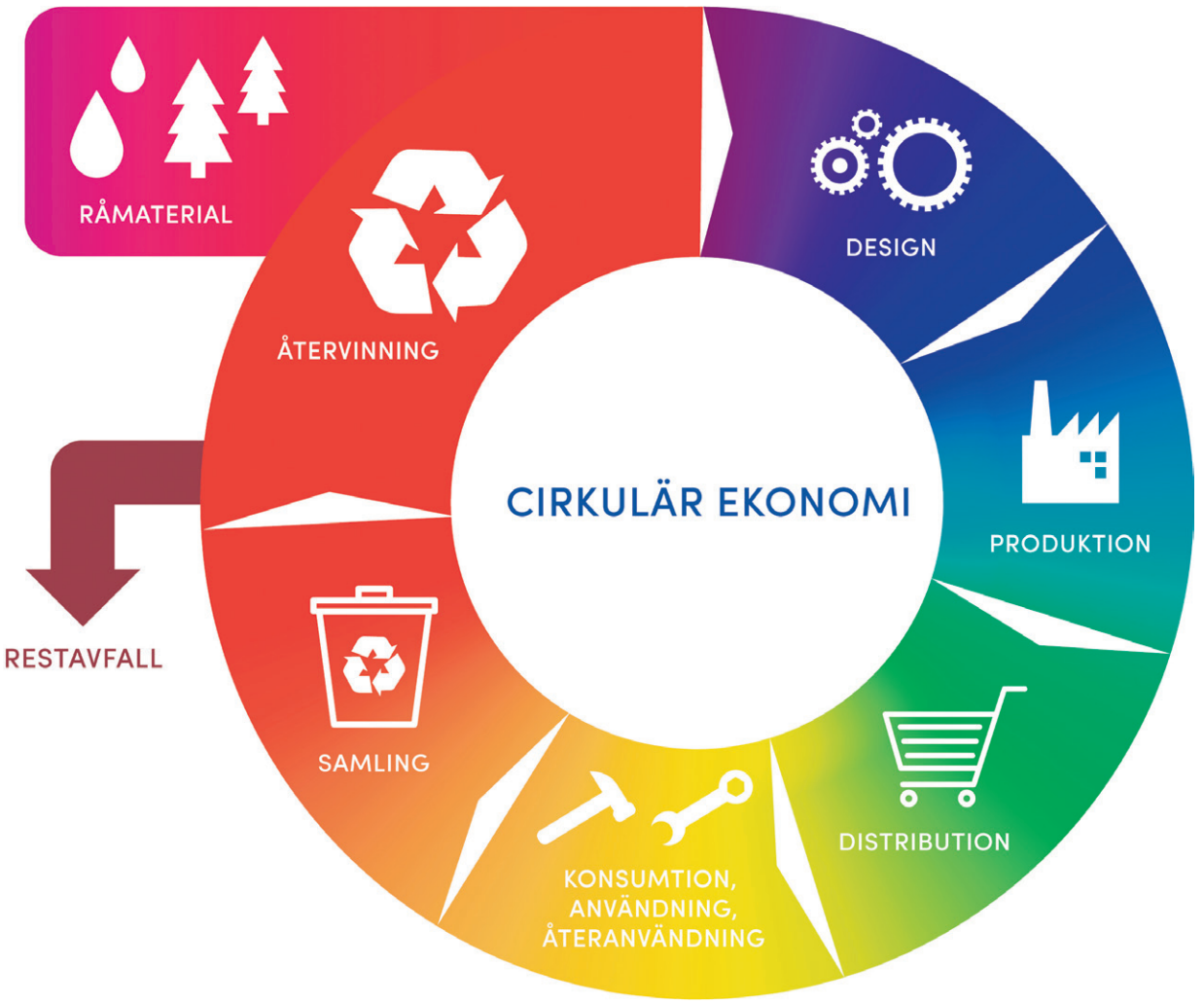

DEN CIRKULÄRA EKONOMIN TAR FORM

HUR SKA VI UPPNÅ DE MÅLSÄTTNINGAR SOM KLIMATAVTALET I PARIS FÖRESKRIVER, I ETT SAMHÄLLE SOM HELA TIDEN UPPMUNTRAR OSS ATT KASSERA FÖRÅLDRADE PRODUKTER I FÖRMÅN FÖR NYARE, BÄTTRE OCH UPPDATERADE SÅDANA? DET ÄR HÄR SOM CIRKULÄR EKONOMI TAR VID.

ARTIKEL

KATARINA DAHLMAN

INFOGRAFIK

Lotta Fors

DET ÄR EN politiskt turbulent tid vi i EU lever i. Flyktingsituationen, Brexit, Italiens folkomröstning och valet av Donald Trump symboliserar en osäkerhet över framtiden. En osäkerhet som också avspeglar sig i de senaste opinionsundersökningarna om medborgarnas EU-åsikter. En osäkerhet som säkert lätt övergår i någon sorts ambivalens om vägen framåt och EU:s roll på den vägen.

Under ytan av oro glimmar det dock, och det här ska inte glömmas bort. De positiva signalerna finns och EU:s mervärde är tydligt i många frågor. Här är klimatpolitiken ett gott exempel.

Efter det historiska klimatavtalet i Paris år 2015 finns nu momentum för att uppnå de målsättningar som avtalet medför. Ett ihärdigt och digert jobb pågår för att EU fortsättningsvis ska vara en framstående spelare i arbetet för en hållbar framtid.

En av hörnstenarna för detta arbete är det som går under begreppet ”cirkulär ekonomi”. Målsättningen är att frångå vår lineära slit-och-släng-kultur och istället se till att våra begränsade resurser används effektivt och på ett hållbart sätt. Införandet av cirkulär ekonomi är akut och oundvikligt eftersom jordens dyrbara resurser i dagens ekonomiska system omvandlas till avfall som vi håller på att drunkna i. Livsviktiga grundämnen som kväve och fosfor ansamlas i världshaven där de orsakar extrem övergödning och försvinner ur det kretslopp som t.ex. människans mat produceras av.

Den cirkulära ekonomin tar redan form på många håll och i Finland anses den kunna medföra mycket positivt, inte minst inom tillväxt och sysselsättning. Baltic Sea Action Group (BSAG) är en av aktörerna som redan länge jobbat med temat.

MATHIAS BERGMAN, GENERALSEKRETERARE på BSAG, ser potential i den cirkulära ekonomin:

”BSAG har redan under många års tid arbetat med att rädda Östersjön. Den cirkulära ekonomin medför stora möjligheter inte bara för att minska övergödningen av havet, utan också för att främja hållbara affärsmodeller. Att frångå våra nuvarande lineära ekonomiska system är ingen liten uppgift - det som krävs är inget mindre än en systemförändring.”

BSAG fungerar för tillfället som en koordinerande kraft i det TEKES-finansierade projektet Ravinteiden kierrätyksen (RaKi) läpimurto, (dvs *Genombrottet för återvinning av näringsämnen*). Syftet är att samla företag och aktörer för att tillsammans utveckla hållbara och konkurrenskraftiga lösningar för att återvinna näringsämnen. Arbetet omfattar hela produktionskedjan från jord till bord; åkrarnas skick, husdjurshållning, skogsbruk, gödselproduktion av djurspillning, matproduktion, logistik och konsumtion.

”DET HÄR ÄR en fantastisk möjlighet att faktiskt konkretisera målsättningarna under den cirkulära ekonomin. Genom ökad återvinning av näringsämnen kan vi effektivt minska övergödningen av havet och uppnå positiva effekter i både Östersjön och miljön på bredare plan. Att samtidigt skapa nya affärsmöjligheter för företag och öka på vår konkurrenskraft blir en win-win situation”, konstaterar Bergman.

”Efter klimattoppmötet i Paris 2015 är det uppenbart att vi måste göra något. Det betyder åtgärder på både EU- och medlemsstatsnivå. Genom RaKi-projektet får vi exempel på hur vi konkret kan ta steg mot en cirkulär ekonomi. Det finns också en psykologisk aspekt: genom att engagera företag och jordbrukare att införa nya metoder och ett nytt, öppnare tankesätt som bygger på samarbete, håller vi på att väcka Finland ur sin apati”.

ETT SAMTAL OM FRAMTIDENS AVFALLS-STRÖMMAR

Hur ska vi ha det i Finland? Ska vi satsa på effektiverad källsortering för både hushålls- och industriavfall? Eller ska vi ha högteknologiska maskiner som med optiska läsare sorterar avfallet för oss? Hur ska vi kombinera optimerad återanvändning och återvinning med resurseffektiv avfallsförbränning för att utnyttja energin till elektricitet och fjärrvärme?

INTERVJU

ELISABET RANTSCHUKOFF

FOTO

Elisabet Rantschukoff

INFOGRAFIK

Lotta Fors

DET HÄR ÄR stora och komplexa frågor som bland annat Nils Torvalds, skuggrapportör för revideringen av EU:s avfallsdirektiv, ska försöka klura ut innan sommaren. Vi åkte till Seinäjoki (Östermyra) för att bekanta oss med hur ett företag, Lakeuden Ympäristöhuolto, tar hand om industriavfall och vars kungstanke är att från sorterat avfall få så rent återvinningsbränsle som möjligt.

– Om man från eldningsolja får cirka 10 megawatt energi per 1 ton avfall, får man från rent återvinningsbränsle ca 80 megawatt och från trä 3,5 megawatt. Massförbränning ger endast 0.5 megawatt. Vid massförbränning försvinner materialets återanvändnings- och återvinnbarhet för alltid. Plast kan återanvändas om och om igen. Det behöver kanske inte renas i de olika strömningsprocesserna, men plast finns på jordklotet för evigt, om det inte bränns. Och det bör utnyttjas till ny råvaruproduktion för att i slutet av sin återvinningscykel förbrännas.

SÅ SÄGER VD Timo Hirsimäki och förevisar deras nya sorteringsmaskin som gör att 58 % av allt insamlat avfall går vidare till materialåtervinning för ren råvaruproduktion eller till återanvändning. Målet är att komma upp till 80 %. De resterande 34 % går till energi, 7 % till annan återvinning, dvs. via bioavfall till biogas och endast 1 % går till slutförvaring på avstjälpningsplats, s.k. deponi.

NILS TORVALDS:

– Förhållandet mellan hur stor del som kan återanvändas eller återvinnas till råvaruproduktion och slutproduktens renhet är intressant. I Europaparlamentets miljöutskott diskuteras råvaruströmmarnas renhet relativt livligt.

TIMO HIRSIMÄKI:

– Det finns teknologi som inte kräver att hushållens avfall är så strikt källsorterat. Det viktigaste vore att separera bioavfallet från resten. Bioavfall smutsar nämligen ner det övriga skräpet. Men allt annat kunde man med tanke på våra behov sätta i samma behållare.

58 % är ungefär det som även kunden vill komma upp till vid den egna insamlingspunkten för att hålla avfallskostnaderna i schack. Vi gör en översiktsplan för avfallshanteringen med kunden och en av våra tre miljöingenjörer lägger upp en skräddarsydd handlingsplan som innehåller en kartläggning av allt avfallsmaterial och även hur mycket kunden är beredd att sortera själv. Om kunden inte själv vill sortera, så hämtar vi bort skräpet t.o.m. från skrivbordet. Vi har även kunder som hämtar allt avfall direkt till företagets gård; snyggt källsorterat och färdigt att användas som råmaterial. I dessa fall får kunden rabatt på avfallskostnaderna. Ju renare avfall, desto lägre kostnader. Så länge deponikostnaderna är låga, för folk sitt avfall dit för massförbränning istället för att man tar tillvara olika avfallskomponenter. Genom de kommunala massförbränningarna går man miste om materialåteranvändning, - återvinning och i förlängningen en effektiv energiproduktion.

"FÖRR FÖRSTOD VI I FINLAND ATT TA TILLVARA BRÄNNBART ÅTERANVÄNT AVFALL, MEN I OCH MED ALLA FÖRBRÄNNINGSANLÄGGNINGAR HAR MAN TYVÄRR GLÖMT MÖJLIGHETEN ATT "FÖRÄDLA" MATERIALÅTERVINNINGEN."

TIMO HIRSIMÄKI

Förr förstod vi i Finland att ta tillvara brännbart återanvänt avfall, men i och med alla förbränningsanläggningar har man tyvärr glömt möjligheten att "förädla" materialåtervinningen.

NILS TORVALDS:

– Avfallsdirektiven som nu revideras i EU är inne på samma linje som ni. Om vi vill ta tillvara sidoströmmarna är förbränning kanske inte det bästa sättet. På vilket sätt man kan diversifiera strömmarna och kostnadsnivån är det intressanta. Industriavfall är renare än hushållens. Kommissionens utgångspunkt är källsortering, men här finns säkert en praktisk övre gräns hur långt hushållen vill och kan källsortera. Och i ett litet land som Finland, med långa avstånd och glesbebyggelse, bör man komma överens om hur och vem som ska hantera avfallsströmmarna. Det här är en stor utmaning ur ett ekonomiskt, logistiskt och miljömässigt perspektiv. Fjärrvärmen får i framtiden ta kanske 30 % av sitt bränsle från avfallsströmmen, det är ungefär vad varmvattnet drar per år i Finland. Fjärrvärme är annars ett okänt begrepp för folk som inte är från Norden. I Mellaneuropa har alla en egen varmvattenboiler där energin kanske kommer från kärn- eller kolkraft. Vi lever i så olika verkligheter och vägen till en samsyn är både stenig och smal.

FÖRETAGETS VD TIMO HIRSIMÄKI FÖRKLARAR OCH FÖREVISAR AVFALLSSORTERINGSPROCESSEN FÖR NILS TORVALDS. FÖRVALTNINGSCHEF KATJA HAUTAMÄKI SYNS TILL HÖGER.

HETEKAN OCH SAMVETET

KOLUMN

STEFAN WALLIN
Svenska riksdagsgruppens ordförande
Miljöminister 2007

HÖSTENS SEDVANLIGA ARBETSLÄGER PÅ *stugan urartade i mental olydnad då vi med bröderna betraktade en gammal sönderrostad skottkärra bakom uthuset och undrade vart vi ska föra den? «Kanske det finns en ledig plats på vikens botten mittemellan hetekan och den gamla vedspisen", skämtade jag.*

Skrattet ebbade snabbt ut. Istället infann sig en retroaktiv skamkänsla för var och en av oss tre. Vi insåg hur absurt det med dagens ögon, moraluppfattning och lagstiftning var att vi med vår pappa på 70-talet rodde ut på fladan och dumpade det överlopps skrotet överbord.

Vi väntade ingalunda på skymningen. Vi gjorde det mitt på dagen. Vi var i gott sällskap.

Ror man ut till grynnorna i Västerviken kan man fortfarande se de spretande resterna av grannens bastuplåttak. Någon dumpade sin rostiga moped. Och bojankaret bestod av en Scaniamotor, som knappast tömts på olja innan den försågs med en boj och lades på isen för att invänta våren. Och vikbottnen.

Idag, fyrtio år senare, har många gamla sedvanor förvandlats till miljöbrott, som täcks av lagrum i strafflagen. Bit för bit har vi reglerat eller kriminaliserat beteenden, ämnen och produkter som tidigare var acceptabla, rent av vardagliga. Till vår undsättning har vi fått samnordisk samsyn kring miljöhänsyn, en ekologisk programmering, som vi också velat göra till exportvara till EU.

I gengäld har vi fått EU-direktiv och annan europeisk eller internationell miljölagstiftning som syftat till att harmonisera våra beteenden, produktionssätt och myndighetsarbete i hela unionen.

Nej, alla mark- och vattenägare, rederier eller industrilobbare har minsann inte älskat sina Natura 2000-program, svaveldirektiv, REACH-förordningar eller internationella konventioner. Inte sällan har missnöjet, eller missuppfattningarna, berott på klantig lansering av beslutens effekter - såsom med miljöförvaltningens informationskonkurs kring Natura-programmet i slutet av 90-talet.

I grunden har vi som människor ändå undan för undan genomgått en slags grön mental metamorfos, där lagstiftning men också en allmän attitydförändring, medvetenhet kring tillståndet för vår sargade planet, har väckt vårt ömmande samvete.

Hetekan, vedspisen och grannens plåttak ligger där de ligger, på den havsbotten som i takt med landstigningen reser sig en decimeter på tio år. Vad som nu finns kvar av dem idag vet blott abborren. Kvar på ytan finns hur som helst en kollektiv, pinsam vetskap om att deras marina grav symboliserar en tidsera, som till all lycka inte kommer tillbaka.

FOTNOT: HETEKA KOMMER FRÅN FABRIKSNAMNET HELSINGIN TERÄSKALUSTETEHDAS OY, SOM HANN TILLVERKA TVÅ MILJONER RESÅRSÄNGAR I STÅL MELLAN 1932 OCH 1964 INNAN PRODUKTIONEN AV DEM LADES NED.

BUSSEN SOM ÄLSKAR FISK

En sann berättelse av Uffe Grüssner

ARTIKEL

UFFE GRÜSSNER
Petrolax Ab:s styrelseordförande

JAG KÄNDE HUR spänningen grep tag i mitt mellangärde när jag sakta tryckte in nyckeln i tändningslåset på Torgunn och vred om. Skulle hon starta eller skulle hon säcka ihop med ett fiskben i halsen?

Hon – med vikinganamnet Torgunn – var den största och finaste stadsbussen i Mariehamn. Det som var så spännande var att hon just hade blivit tankad med tvåhundra liter gyllengul olja som bara några dagar tidigare hade simmat omkring livs levande i form av regnbågslaxar i fiskaren Sixten Sjöbloms odling ute i Ålands hav.

FÖRR, NÄR SIXTEN rensade sina fiskar på vanligt sätt, tömde han inkråmet – alltså inälvor och annat som inte kunde ätas – i en stor plasttunna för att sedan föra bort det. Ibland grävde han ner det i marken och ibland skickade han det till någon pälsdjursuppfödare som matade sina rävar eller minkar med det. Det var inte alltid så lätt att bli av med renset.

"STARTMOTORN RUSKADE TILL EN GÅNG – OCH EN GÅNG TILL – OCH PLÖTSLIGT BRUMMADE HON TILL, SLÄPPTE UT EN LITEN PUFF DÄR BAK OCH BÖRJADE NYNNA, LÅGT MEN MJUKT OCH STADIGT."

SIXTEN SJÖBLOM

En dag funderade Sixten över fenomenet att den fasta substansen i fiskrenset alltid snabbt sjönk till tunnans botten medan den övre halvan av tunnan blev fylld med en vacker guldgul olja som det kändes lite synd att kasta bort. Han började experimentera med att rena oljan och prövade bland annat att använda den då uppkomna produkten till att impregnera trävirket i fiskemuséets stora altan. Det fungerade så bra att han gick ett steg vidare. Han byggde ett litet raffinaderi och började förädla oljan till biodiesel som kanske skulle kunna driva hans lastbil. Och visst funkade det! Det funkade så bra att tidningarna började skriva om det.

DET VAR DEN fiskdieseln som nu, den 2 maj 2011, låg i Torgunns tank och väntade på att pressas in i hennes förbränningssystem för att med explosiv styrka driva de stora kolvarna i den tvåhundrafemtio hästkrafter starka motorn upp och ner, eller - - becka fast hela hennes bränslesystem med en ogenomtränglig fiskgröt. Hemska tanke. Spänningen var stor.

Startmotorn ruskade till en gång – och en gång till – och plötsligt brummade hon till, släppte ut en liten puff där bak och började nynna, lågt men mjukt och stadigt. Jag har aldrig hört en ljuvare sång. Och hon sjunger ännu, nästan sex år senare. Lika ljuvt. Och det hon puffar ut ger en svag behaglig doft av stekt strömming eller färska munkar. Borta är den kväljande stanken av hennes fräna utsläpp från tiden då hon drack fossilt. Sådan dryck har hon inte fått en droppe av på hela den här tiden och kommer heller aldrig att få.

En tid senare fick även Torgunns yngre stadsbussystrar, Embla, Ludmilla och Sigrun, smaka på den läckra fiskoljan och alla blev de lika förtjusta. Den våren var den lilla metropolen Mariehamn den första staden i världen med fossilfri kollektivtrafik. Det påstod i alla fall journalisterna från Wall Street Journal i USA som rest till Åland för Ludmillas och fiskdieselns skull och gjort research inför sitt reportage som slogs upp på första sidan i den stora tidningsjätten.

NU, DRYGT FEM år efter Torgunns första klunk fiskdiesel, har fiskodlingen och bussbolaget tillsammans bildat ett företag som heter Petrolax och som förhoppningsvis ska ta hand om allt fiskavfall som produceras på Åland. En miljon kilo fiskdiesel ska raffineras per år och därmed minska koldioxidutsläppen till atmosfären med tre miljoner kilo. Det låter konstigt, men enligt kemins lagar genererar ett kilo olja faktiskt tre kilo koldioxid när den förbränns.

Vår vision är att göra hela Åland till en fossilfri ögrupp. Alla små fiskodlingsorter på jorden borde gå in för att göra som vi och köra sina fordon och maskiner med egentillverkad fiskdiesel och även värma sina hus och odlingar med sin egen fiskolja. När vårt nya raffinaderi står färdigt, kommer vi att dela med oss av våra erfarenheter till alla som vill veta – inte bara hur vi förädlar fiskrenset utan även hur vi konverterar dieselfordonen till drift på fiskdiesel. Vi hoppas att fler än vi ska få uppleva tillfredsställelsen att köra sina maskiner med gott samvete och utan att bidra till ökade koldioxidutsläpp. Torgunn behöver få många efterföljare om vi ska nå våra klimatmål.

FRAMFÖR BUSSEN TORGUNN STÅR UFFE GRÜSSNER MED EN BURK FISKDIESEL OCH SIXTEN SJÖBLOM MED EN AV SINA ODLADE LAXAR. RENSET FRÅN LAXARNA BLIR TILL BRÄNSLET SOM SER TILL ATT TORGUNN RULLAR.

FOTO
Knut Grüssner

HITTA ETT BÄTTRE SÄTT - VARJE DAG!

I JUNI FÖRRA ÅRET VAR HELA TEAM TORVALDS I LONDON FÖR ATT TA DEL AV REMAIN-KAMPANJEN. BREXIT BLEV DET, MEN DEN HÄR ARTIKELN SKA INTE HANDLA OM BRITTERNAS KORTSIKTIGA POLITIK UTAN OM NÅGOT HELT ANNAT.

INTERVJU

ELISABET RANTSCHUKOFF

1
FOTO / NTM

2
FOTO / NTM

UNDER VÅR LONDONVISTELSE gick vi en dag genom den otroligt vackra och grönskande St James' parken som ligger nära Buckingham Palace. Mitt i allt hör vi ett brummande bakom oss och en liten, behändig sopbil tar sig förbi oss på gräsmattan. När den passerar, märker jag och vår dåvarande praktikant Karolina Bergvik vad det står på fordonet: NTM. Båda reagerar genast. NTM? I London?

Därför sätter jag mig en kall novemberdag i bilen och kör till Närpes, växthusriket där tomater blir röda och gurkor gröna. NTM:s huvudkontor och fabrik har sedan 1950 verkat på den österbottniska slätten. Släpvagnstillverkningen kompletterades 1975 med sopbilar. Numera står sopbilstillverkningen för 80 procent av omsättningen och varje dag rullar tre färdiga sopbilar ut från fabriksbyggnaden.

- Kunden kommer med ett problem och vi löser det. Många av utvecklingsidéerna har kommit från innovativa personer som sökt nya sätt att återanvända och återvinna avfall.

Det här säger direktör Niclas Pada som basar för 350 anställda inom sopbilsdivisionen. Huvudstrategin har från början varit att utgå från den lokala marknadens behov. "Lokalt" är dock ett vitt begrepp. Det kan handla om en kommun, en region eller en del av ett land.

I tätorter där det är frågan om stora volymer, kompletterar man med underjordiska kärl för t.ex. metall och papper som har källsorterats och förts till ekopunkten. Sopbilar för dessa underjordiska avfallsbehållare var NTM först ut med i Finland. Många länder har tagit efter.

I glesbygder löns det att ha en sopbil med flerfackskärl, eftersom hushållen lär sig källsortera i fack och sopbilen kan tömma flera behållare på samma körtur och därför kan köra färre turer. Quatro-bilarna med flerfack finns främst i Sverige och Danmark men även i Helsingfors, Åbo, Vasa och på Åland.

- Vi har alltid velat vara steget före och finnas på framkanten inom avfallshanteringskedjan, säger Pada på NTM, som idag har världens mest kompletta produktsortiment av sopbilar och är den enda tillverkaren kvar i Norden. De tyska och holländska konkurrenterna som främst kör med baklastare har köpt ut alla andra.

FÖRETAGET HAR REKORDSTOR orderstock och söker arbetskraft med ljus och lykta: elektriker, hydrauliker, svetsare och montörer. För ett år sen köpte företaget en nygammal fabrik på 8000 m2 utanför Birmingham, Storbritannien där de små urbana K-modellerna tillverkas. K-modellerna maxi, midi, mini och mikro har rönt enorm framgång. NTM har även en fabrik i Tallinn med 40 anställda som tillverkar stålkomponenter.

Vi bläddrar igenom otaliga broschyrer med otaliga modeller. Sopbilsvärlden är mycket större än jag någonsin trodde! Favoriten blir nog "Food Waste Monster" som "mumsar" i sig upp till 14 ton bioavfall. Vi kommer till de utsläppsfria hybridmodellerna som går på el och där chassit drivs med biogas. Vissa hybridmodeller kan t.o.m. ta tillvara bromsenergin som används till att tömma soptunnorna. Motorn stannar av och blir helt tyst under tiden. Solpanelerna som räcker till uppvärmning av fem egnahemshus och som finns på NTM-husets tak, ska i framtiden kunna ladda elhybridbilarna under natten.

Den dagen har man ett fungerande slutet kretslopp. NTM tror att framtidens sopbilar drivs av grön el och har noll utsläpp.

En modell som börjar bli mycket populär och som slutmonteras utanför Bremen, Tyskland är sidlastaren. Chauffören sitter på höger sida och behöver ej gå ur hytten, utan kan via en joystick få en lång teleskopisk arm att greppa soptunnan och tömma den.

- Det här är något för PlayStation-generationen att jobba med, skrattar Niclas Pada.

PÅ FRÅGAN OM var svårigheterna finns, kontrar Pada med att det inte finns svårigheter utan bara möjligheter.

- Vi har accepterat och omfamnat att EU ger direktiv i olika steg och att utvecklingen inom avfallsbranschen inte går i en rät linje. Just nu inväntar vi EU:s beslut om avfallsdirektiven och därefter finns det en viss tidtabell för implementeringen. Det är riktlinjerna i de stegen som styr oss på lång sikt och vi tror hårt på hushållsnära avhämtning med källsortering.

- Jag kan inte förstå varför inte alla skulle gå in för källsorterade avfallsströmmar. Det är det som Europa behöver.

3
FOTO / KAROLINA BERGVIK

1. QUATRO-BILARNA MED flerfack finns främst i Sverige och Danmark men även på Åland och i större finländska städer.
2. KUNDEN KOMMER med ett problem och vi löser det, säger Niklas Pada, direktör för sopbilsdivisionen.
3. NTM:S SOPBIL i London

FOTO / EP AUDIOVISUAL

FINNS DET EN VÄG UT UR EU:S KRIS:

VI MÅSTE SKRIVA OM EU:S GRUNDFÖRDRAG

ARTIKEL

TORBJÖRN KEVIN
F.d. chefredaktör för Åbo Underrättelser

DET GÄLLER ATT koppla på det intellektuella säkerhetsbältet när man ställer en fråga till Nils Torvalds. Senast jag intervjuade honom, 2015, hade han läst på i nutid: grekiske finansministern Varoufakis. Nu har han återvänt till de unionella urområdena. Han har läst valda delar av Jean Monnets biografier. Monnet, fransman och en av unionens fäder, beskrivs av Torvalds som en intellektuell gigant.

SAMTALET BÖRJAR MED en beskrivning:

– Vi lever i en tid som av naturnödvändighet innebär stora teknologiska förändringar och de förändrar också strukturerna. Det skapar stora problem därför att de teknologiska förändringarna avskaffar en del arbeten och en del strukturer som har vidmakthållit arbetena. Då är ju lösningen inte att vi slutar med den teknologiska utvecklingen – den moderna ludditen skulle gå den vägen. Och en del av den diskussion jag hör är lite ludditisk. Men slutar vi med den teknologiska utvecklingen kör världen över oss och Europa blir ett utemuseum.

TORVALDS STÄLLDE SIG frågan: Vad har man försökt i motsvarande situationer? Frankrike hade efter kriget en teknologi som hade föråldrats redan på 1930-talet. Man ställde som mål att investera 27 procent av BNP. Men det gällde att hitta investeringarna. Jean Monnet fick ansvaret.

– Klarar vi inom EU av att göra något liknande? Våra beslutsstrukturer är byggda för sex länder och nu är vi 27 eller 28.

– Någon har sett den annalkande krisen på någon horisont och i rädslans ögonblick har man vidtagit en åtgärd för att avvärja och bygga en struktur som utgår just från den krisen. Och så har det gått något år och så har man sett följande kris vid horisonten och igen försökt anpassa strukturerna. Och så har man försökt bygga upp ett Babels torn i många avseenden, men det är inte alls lika vackert som på Bruegel den äldres målning. Och det är inte heller Tatlins torn som i modernistisk anda visade uppåt och framåt.

TORVALDS SKAFFADE SIG litteratur som berör Europas utvecklingshistoria.

– Det mest fascinerande är kol- och stålunionen. Där finns mycket vi borde lära oss eller förstå. Alla europeiska dödliga konflikter har uppstått kring den centrala delen av Europas ekonomiska strukturer. Atlantdirektionen från 1941 sade att gränser inte får ändras militärt. Ändrar man gränserna ska det ske utgående från befolkningen. Efter kriget visade det sig att det för två av stormakterna var särskilt svårt att uppfylla. Den ena var Sovjetunionen och den andra parten är Frankrike.

– 1946 förvandlade Frankrike med Englands och USA:s stillatigande medhåll Saarområdet till ett protektorat. Fransmännen var illa pressade. De ville bli den europeiska stormakten och hade föresatt sig att ha en större stålproduktion än Tyskland. Men man saknade två saker: Man kan inte tillverka stål utan att använda den till något. Man måste alltså ha ett teknologiskt kunnande som utnyttjar stålet. Det fanns fortfarande i Tyskland där stålproduktionen växte snabbare än den franska.

– Samtidigt är det kalla kriget på gång som tvingar USA och England att omvärdera vad man ska göra med Tyskland. Monnet inser att om fransmännen inte hittar på en lösning så kommer den av sig själv och på villkor som inte är deras. De allierade hade funderat på det tyska problemet och 1949 gav de Schumann i uppdrag att hitta på en lösning. Men han hittade ingen lösning. I det läget säger Monnet: sätt kol och stål under samma tak.

SOVJET HADE SPRÄNGT sin första atombomb. Europa kan inte försvaras utan Tyskland men Tyskland kan inte inlemmas i ett europeiskt försvar om det är under förmynderskap. I Monnets förslag till det som sedan blir kol- och stålunionen talar man uttryckligen om jämbördighet.

–Det var en svår fråga för fransmännen. Skulle man än en gång erkänna att tyskarna blir jämbördiga? Tyskarna höll i löftet, de insåg att den vägen kunde man klara sig.

– Och det här är ju en helt annan historia än den rosenröda fredshistoria som vi har matats med. Man hade klara och tydliga nationella intressen och man fattade ett beslut utifrån dessa. Detsamma gällde lite senare den jordbrukspolitiska lösningen som också slöts utifrån nationella intressen – nu franska och holländska.

– Och i den första EU-tiden fanns som en stark drivkraft Frankrikes vilja att fortfarande vara en stark europeisk stormakt. Därför stoppade de Gaulle britternas EU-inträde. Efter de Gaulle kommer de nya ledarna Pompidou och Brandt som börjar bygga upp ett nytt och mera gemensamt Europa och det leder till att engelsmän, irländare, danskar m.fl. kommer med. Och sedan kommer den stora geopolitiska kantringen efter Sovjetunionens fall.

TORVALDS MENAR ATT vi inte såg molnen vid horisonten. Tillväxten hade varit stark. När den avtog fortsatte vi att leva på skuld och trodde att det ordnar sig på något sätt. Man borde ha tagit två steg tillbaka och ritat upp den europeiska gemenskapen med andra byggklossar.

– Men vi var förblindade av att vi hade vunnit det kalla kriget, av den ihållande ekonomiska tillväxten, och såg inte att det egentligen hade vänt. Marknadskrafterna skulle dessutom sköta alla problem. Vi var illa förblindade i många avseenden och gjorde inga grundläggande förändringar. Vi levde i ett slags hybris och trodde att alla himlens portar skulle öppna sig. Euron kom sedan i samma andetag. Efter

"OCH DET HÄR ÄR JU EN HELT ANNAN HISTORIA ÄN DEN ROSENRÖDA FREDSHISTORIA SOM VI HAR MATATS MED. MAN HADE KLARA OCH TYDLIGA NATIONELLA INTRESSEN OCH MAN FATTADE ETT BESLUT UTIFRÅN DESSA."

NILS TORVALDS
om den första EU-tiden

UTAN DET GEMENSAMMA EUROPA ÖVERLEVER INTE EUROPA, SÄGER TORVALDS, HÄR PÅ BILD MED NÅGRA AV EKONOMI- OCH VALUTAUTSKOTTETS MEDLEMMAR.

FOTO
Mira Eklund

2007 – 2009 visade det sig att ganska lite av det vi trodde att var klart höll för tidens tryck.
– Vill du ha musik till det här så är det Camille Saint-Saëns Dance Macabre. Gravarna öppnar sig, plötsligt har vi alla de spöken som vi ville begrava 1945 här igen. Och vi har jävla lite tid.

PÅ EN PUNKT hade EU:s grundare rätt: Utan det gemensamma Europa överlever inte Europa. Alla som trumpetar ut att vi ska återgå till nationalstaten, det är livsfarligt, säger Torvalds. Men vem är vi? Vem är vi som ska vända det här?
– Det är därför jag är fascinerad av Monnet, en intellektuell gigant som såg vad som höll på att ske i ett läge där han kunde påverka det hela. Jag tror inte att den sortens enskilda giganter i dagens värld kan påverka ett så mångfasetterat klockspel, men därför har ju alla människor som ser något av de här problemen ett alldeles speciellt ansvar.
–Vi som tror oss se, och det är ju många, hur ska vi kommunicera det så att våra idéer befruktar varandra? En jättelik utmaning, men inte finns det någon annan möjlighet än att försöka ta den.

GIVET DETTA, HUR ORKAR DU? HUR TACKLAR MAN DET OCH INTE BARA GER UPP?
– För det första kan man inte ge upp. Och samtidigt är det ju fruktansvärt fascinerande. Vi håller ju alltid på med existentiella utmaningar där vi vet mer om vad som hänt än vad som finns framför oss. Och så vänder vi på perspektivet och tror att det vi har bakom oss har vi också framför oss.

MEN HAR DU I DIN OMGIVNING PERSONER SOM TAR SIG AN DETTA?
– Jag försöker läsa artiklar, dvs jag resonerar indirekt med andra som finns därute, kanske inte i EU-parlamentet.
– Ta till exempel det västeuropeiska socialsystemet. Systemkonkurrensen, det som socialismen lovade, tvingade Västeuropa att förändra sina sociala strukturer. När spökmotståndaren föll bort föll också konkurrenstänkandet bort och det gör oss än mer blinda och döva.

MEN VI KAN JU INTE ÅTERSKAPA KONKURRENSEN?
– Vi har ju en konkurrens med populistiska rörelser som vi inte kan avfärda med att det är illa tänkt eller att de inte har läst sin historia. De destruktiva krafterna har en större trovärdighet på grund av våra fel! Vi måste säga det. Jag har alltid irriterat mig över det europeiska skönmåleri som vi nu får tillbaka.
– Vår världsbild håller inte ihop, vi byter argumentationslinje och -nivå när det passar oss. Också när det gäller Europa. Och det igen har att göra med det informationsöverflöd som strömmar över oss och i den strömmen plockar vi godtyckligt upp bitar som vi tycker passar oss och bygger upp små metaverkligheter.

SÅ HUR GÅR VI VIDARE?
– Jag är den som tvingas ut av de existentiella problemen, och jag får mycket medhåll. Jag tror inte att jag på långt när är så bra som det antyds, men jag är den enda som är där. Den enda som försöker ge en förklaring. Och skillnaden mellan att vara journalist och att vara predikant är att jag har ögonkontakt. Då har du en personlig relation, så det finns en början på det här.
– Jag måste hitta bundsförvanter bland mina vänner i parlamentet som förstår det här, jag tror att oerhört många ser med oro på vad som kunde hända. Om till exempel Marine Le Pen tar Frankrike ur EU kan man riva ned bygget på nolltid och sedan behöver vi kompromissernas kompromisser i evigheternas evighet för att bygga upp allt tillbaka.

MEN HUR KOMMER VI FÖRBI NATIONALISMEN? HUR FÅR VI DET ATT VÄNDA?
– Problemet sammanhänger med subsidiaritetsprincipen. Den är genomförd på ett sätt som gör den omöjlig. I de lägen där EU kan lösa det bättre – vad är bättre? Det skapar en oerhörd gråzon om var ansvaret egentligen ligger. Ju större det är, desto mera kan man skylla ifrån sig nationellt och övernationellt . Den politiska processen igen kräver att man borde veta vem som har gjort vad och varför. Det här blir fullständigt ogenomskinligt, i EU skyller man på det nationella och i det nationella på EU. Det ger oss ingen lösning!
– Av den orsaken borde vi använda all fantasi att tvinga britterna att tänka om och utnyttja det omtänket till att skriva om EU:s grundstadga. Subsidiaritetsprincipen måste skrivas om. Om vi googlar subsidiaritet hittar vi dess historia, i romersk-katolska kyrkan – men omvänt: Den säger att när man inte vet vem som gör det bättre så ska det göras på den lägsta nivån. En genial kontrapunkt – och jag tror dessutom de har rätt. Det här går att översätta till EU:s förhållanden. Om man i den demokratiska kärnan inte vet vad man ansvarar för, hur skulle man då kunna sköta en demokratisk diskussion?

MEN ÄN EN GÅNG: HUR HINDRAR VI CYNISMEN TA ÖVER?
– Vi har lite tid, men om man kan något av sin historia förstår man att våra politiska ledningar måste inse att vi behöver ett nytt grundfördrag. Det handlar om en elementär hederlighet: Maskineriet ska kunna medge att något har gått fel. Om inte den hederligheten finns får vi en rekyl och så får vi en rekylens rekyl 10–20 år senare.
– Den teknologiska konkurrensen är fortsatt hård och om vi får en rekyl, vem hänger inte med? Största delen av Europas länder. Och om Trump och hans rådgivare skapar ett oheligt förbund med Ryssland, vad innebär det för Europa? Vad händer när Trump och Putin kommer överens om Krim eller Ukraina? Redan de säkerhetspolitiska indikationerna är enorma.

FOTNOT:
LUDDITER: LUDDITERNA VAR ENGELSKA ARBETARE SOM I BÖRJAN AV 1800-TALET PROTESTERADE, OFTA GENOM ATT FÖRSTÖRA TEXTILMASKINER, MOT DEN INDUSTRIELLA REVOLUTIONENS FÖRÄNDRINGAR.

BABELS TORN: BABELS TORN HAR OFTA TOLKATS SOM EN SYMBOL FÖR MÄNSKLIGT ÖVERMOD. FÖRSÖKET ATT BYGGA ETT TORN ÄNDA UPP I HIMLEN HAR ANSETTS HA BESTRAFFATS MED SPRÅKFÖRBISTRINGEN, UPPDELNINGEN I OLIKA TUNGOMÅL, SÅ ATT ALLA MÄNNISKOR INTE LÄNGRE KUNDE FÖRSTÅ VARANDRA.

FRÅN ENGAGEMANG TILL ENTREPRENÖRSKAP

Idag är oerhört många människor på flykt från sina hem och sina hemländer. Mycket har skrivits om den farliga vägen till Europa, de hemska förhållandena i flyktinglägren och den hårda asylprocessen. Många som fått negativt besked går ett okänt öde till mötes. Men vad väntar dem som får ett positivt beslut? Barbara Winn-Hagelstam - en australiensiska som bor i Bryssel tillsammans med sin familj och som har engagerat sig aktivt i flyktingfrågan - har funderat på just detta.

1

INTERVJU

NICOLETTE LINDGREN & MIRA EKLUND

FLYKTINGSITUATIONEN I BRYSSEL. Då flyktingströmmarna till Europa var som störst under 2015 omvandlades en park i centrala Bryssel stegvis till ett inofficiellt flyktingläger. Resurserna hos ett underbemannat Röda Korset räckte inte till och privatpersoner började organisera sig via en Facebook-grupp. De försåg flyktingarna med mat och tält. Under hösten, då de kalla väderförhållandena gjorde situationen allt mer pressande, började privatpersoner även erbjuda flyktingar husrum hemma hos sig. Barbara Winn-Hagelstam, Babs, var en av dessa personer.

Under oktober till december 2015 stod Babs och hennes familj värd för ett 50-tal flyktingar och hennes engagemang att hjälpa flyktingar växte sig allt större under höstens gång. I januari 2016 åkte hon till ett flyktingläger i Dunkerque, Frankrike, och under sommaren 2016 åkte hon även ett par vändor till Grekland. Med hjälp av privata donationer kunde hon förse flyktingar med mediciner, mat och andra nödvändigheter. Ju mer Babs engagerade sig i att hjälpa flyktingarna, desto mer insåg hon hur mycket hon verkligen brinner för detta.

ETT POSITIVT BESKED – början på nya utmaningar. Flera av de människor och familjer som Babs har träffat har börjat få besked på sina asylansökningar. Ett positivt besked – ett beviljat uppehållstillstånd – innebär givetvis en enorm glädje och lättnad. Men ett sådant besked är inte slutet på den långa resan utan det innebär tvärtom en hel drös nya utmaningar. Det är dags att bli en del av samhället, skaffa ett jobb och boende samt etablera kontakter i ett land där få av flyktingarna kan språket och många är främmande för kulturen. Samtidigt ska ett massivt pappersarbete göras – förstås på det språk de ännu inte fått tid att lära sig. Att skaffa jobb är svårt utan kontakter, kvalifikationer och språkkunskaper. Många känner sig stressade, ensamma och frustrerade. Babs tror starkt på att alla människor måste få känna sig sedda och bli uppskattade och det är här hennes entreprenörsanda tagit vid.

– Det har alltid funnits en idé om att starta eget", berättar Babs. "Innan jag engagerade mig i flyktingfrågan var tanken att öppna ett café eller en liten restaurang. Men ärligt talat skulle endast vanlig caféverksamhet bli för tråkigt. Sedan hösten 2015 har jag volontärarbetat upp till 16 timmar om dagen för att hjälpa flyktingar, när detta gick upp för mig insåg jag att det inte är vanlig caféverksamhet jag ska syssla med – det är flyktingfrågan jag brinner för.

OUR HOUSE. ISTÄLLET för ett vanligt café satsar Babs på en frivilligorganisation. En icke-vinstdrivande restaurang "Our House" som ger tillbaka till samhället genom att erbjuda en hållbar integration av flyktingar som beviljats uppehållstillstånd. Tanken är att flyktingar ska få in en fot på den belgiska arbetsmarknaden genom en första anställning. Med ett sex månaders arbetskontrakt får den anställda en merit, språkkunskaper, ett nätverk och kulturkännedom. Verktyg för att sedan på egen hand navigera sig i samhället.

Babs poängterar att den nuvarande integrationsprocessen är bristfällig, vilket har resulterat i att många andra och tredje generationens invandrare känner sig svikna av samhället. Babs vill satsa på integration på gräsrotsnivå och skapa kontakter individer emellan. Mångfalden som flyktingarna bidrar med ser hon dessutom som en direkt tillgång för "Our House". Restaurangen tar nämligen inte bara vara på de anställdas erfarenheter, utan också deras ursprung och kultur som vävs in i mat och evenemang. Tydligast kommer detta att synas i menyerna som sammanställs på basis av de anställdas egna specialiteter från sina ursprungsländer.

STEG FÖR STEG. "Our House" är fortfarande i stadiet att gå från idé till något konkret. Att starta en organisation kräver mycket tid och energi. Efter att de administrativa delarna avklarats, har Babs varit tvungen att hitta rätt personer som kan hjälpa till. Babs jobbar även för tillfället på att skaffa sig en kundkrets - hon är noga med att flyktingarna ska känna sig uppskattade av kunderna och att de ska få möjlighet att presentera sin kultur på en jämlik nivå. Babs konstaterar att det finns många utmaningar på vägen, både administrativa och vad Babs kallar "påhittade". Med det syftar hon på tankar av tvivel och osäkerhet som ibland slår henne. I sådana stunder är det viktigt att fokusera på delmål, att ta saker steg för steg och inte låta sig lamslås av att allt känns överväldigande. Slutmålet motiverar givetvis också: möjligheten att hjälpa till och göra skillnad.

– Jag har inte några naiva föreställningar om att kunna förändra världen. Det jag däremot kan göra, är att minska lidandet på ett individuellt plan och sprida kännedom och empati. Det tycker jag att behövs i dagens värld", avslutar Babs.

"JAG HAR INTE NÅGRA NAIVA FÖRESTÄLLNINGAR OM ATT KUNNA FÖRÄNDRA VÄRLDEN. DET JAG DÄREMOT KAN GÖRA, ÄR ATT MINSKA LIDANDET PÅ ETT INDIVIDUELLT PLAN OCH SPRIDA KÄNNEDOM OCH EMPATI."

BARBARA WINN-HAGELSTAM

2

1. SEDAN HÖSTEN 2015 har Barbara Winn-Hagelstam volontärarbetat upp till 16 timmar om dagen för att hjälpa flyktingar.

2. UNDER OKTOBER till december 2015 stod Babs och hennes familj värd för ett 50-tal flyktingar.

FOTO
Privat

RÄDDA EU!

KOLUMN

ANNA-MAJA HENRIKSSON
Partiordförande

VAL KAN OFTA ÖVERRASKA. *Det är inte många år sedan Nils Torvalds valdes in i EU- parlamentet med ett personligt röstetal som säkert överraskade många. SFP:s starka röst i Bryssel fick en fortsättning. Det var en positiv överraskning. Just nu ser vi dessvärre trender som inte känns speciellt positiva runtom i vår värld. Efter Brexit-omröstningen, som tog många på säng, har vi nu dessutom fått börja vänja oss med att säga president Trump, och det är nog ännu mera överraskande. Den tydliga lärdomen är förstås att i alla val är det väljarna, och inte expertkommentatorer eller gallupundersökningar som avgör valet. Det är bra för oss alla att komma ihåg. Samtidigt är resultaten i dessa bägge val allvarliga signaler till de etablerade politikerna; att man också måste lyssna till dem som upplever att deras röst inte hörs.*

För Finlands del är det viktigt att EU fungerar, att EU är starkt och att konstruktiva lösningar hittas gemensamt för att vi ska kunna möta de problem vi står inför på bästa sätt. Finland har under hela sitt EU medlemskap varit en aktiv och konstruktiv partner inom EU och sökt sig en position där vi har haft inflytande och kunnat påverka unionens utveckling. Tyvärr verkar det som att när SFP hamnade i opposition så tappade Finland också sin vision för EU. Jag har väldigt svårt att se vilken Finlands EU-linje är för tillfället, och jag är säkert inte ensam. I den situation Europa är, behövs konstruktiva medlemsländer som motvikt till de länder där populister och nationalister tagit makten. Det är ibland svårt att veta till vilket läger Finland hör idag.

EU:s grundtanke om en bestående fred mellan medlemsländerna, och en fri rörlighet som stärker gemenskapen i Europa tillsammans med handel över nationsgränser utan hinder, och gemensamma satsningar på stora projekt som gagnar alla är nånting vi behöver se till att vi inte glömmer. Vi löser inte heller de miljöproblem som finns ensamma. När världen blir allt mer orolig och stora frågor pockar på svar, är det bara tillsammans vi kan hitta lösningar som är hållbara. Den nationalism som nu växer fram leder inte till något gott, och de kortsiktiga segrar populisterna vinner förvandlas snart till ännu större problem. Det fungerar inte att kortsiktigt servera enkla svar på svåra frågor. Missnöjet och politikerföraktet riskerar då bara förstärkas!

Vi går nu in i en avgörande tid för EU:s framtid. I december var det folkomröstning i Italien om grundlagen, en omröstning som skakade om eurosamarbetet. Österrike valde president och Rumänien parlament. I år är det parlamentsval i Tyskland, Holland, Frankrike och Tjeckien. Frankrike och Tyskland väljer dessutom president. Med den obehagliga vind som blåst senaste tid runtom i världen finns det orsak att vara orolig. Nu behöver EU ta vara på möjligheten att göra sig av med onödig byråkrati och att tydligt satsa på frågor som berör medborgarnas vardag . Det är på det sättet vi också ger en ökad legitimitet för unionen. Finland behöver EU – och EU behöver ett konstruktivt Finland. SFP vill bidra i detta nybygge!

EUROPA 1945-2017:

SÄKERHETSPOLITIKENS TVÄRA KAST

Vi tror väl för det mesta att Europas säkerhetspolitiska situation i det stora hela har varit oförändrad sedan andra världskrigets slut. Det är inte riktigt sant. Säkerhetspolitik har ofta byggt på illusioner. Men illusioner krossas så småningom av nya verkligheter. Det leder i sin tur till förändringar. Eventuellt står vi därför inför en stor förändring just nu.

ARTIKEL

NILS TORVALDS

ILLUSTRATION

Lotta Fors

NÄR KRIGET I Europa tog slut i maj 1945 försökte de före detta europeiska stormakterna anpassa sig till en ny verklighet. Tyskland låg i ruiner och hade delats upp i fyra ockupationszoner. Lokala politiker försökte efter bästa förmåga anpassa sig till omständigheterna. Frankrikes gamla elit hade genom Vichy-regimen förlorat allt inflytande och Charles de Gaulles målsättning var att återskapa Frankrikes storhet. Storbritannien hade i materiellt hänseende lidit minst och levde till en del i en insulär overklighet. Men i jämförelse med situationen efter första världskriget hade styrkeförhållandena förändrats radikalt. Uppvaknandet skulle komma med en smäll: den sovjetiska atombomben.

FOREIGN OFFICE – det brittiska utrikesministeriet – hade fått i uppdrag av utrikesminister Anthony Eden att genast på våren 1945 göra en kallblodig ny bedömning av läget i Europa och världen. Uppgiften gick till Orme Sargent. Den politiska målsättningen var att hålla ihop de tre egentliga segermakterna. Frankrike lämnades lite åt sidan. Storbritannien skulle slå vakt om sin ställning genom sina besittningar och genom att leda en europeisk omorganisation av Frankrike och de mindre västeuropeiska staternas inbördes förhållanden. Men Sargent såg också ett framväxande hot i Sovjetunionens infiltration.

Ett år senare var det dags för en bistrare bedömning. Förenta staternas president Franklin D. Roosevelt hade dött i april 1945 och hans efterträdare Harry S. Truman var betydligt mindre optimistisk – eller godtrogen.

I februari 1946 skrev George Kennan sitt ”långa telegram”. Rapporten börjar med en redovisning över de ideologiska målsättningar Josif Stalin i olika sammanhang hade framfört. Den centrala tesen handlar därefter om två konkurrerande och antagonistiska ekonomiska och politiska system.

Foreign Office uppdaterade 1947 Sargents rapport och kom därmed till insikt om att Sovjetunionens expansionsplaner utgjorde ett hot mot det brittiska samväldet. Mest känslig var situationen i Grekland trots att Winston Churchill och Stalin egentligen redan hade kommit överens om sina respektive inflytelsesfärer på Balkan.

Inför utrikesministrarnas konferens i Moskva mars-april 1947 beskrev Förenta staternas Moskva-ambassadör det läge, som kunde uppstå ifall de västallierade inte förändrade sina planer i förhållande till det ockuperade Tyskland: ”Det finns tecken på att drömmen om en förening av sovjetiska resurser med tysk teknisk färdighet och administrativ förmåga igen svävar över de sovjetiska ledarnas huvudkuddar.” Tyskland var den centrala sammanfogande eller splittrande faktorn i Europas säkerhetspolitiska upplägg. Därför kunde de fyra utrikesministrarna inte komma överens om hur Tysklands framtid skulle utformas.

KALLA KRIGET HADE började och ledde till en grundläggande omvärdering av situationen i Europa. Omvärderingen gällde naturligtvis i första hand just Tyskland. Den 5 juni höll Förenta staternas nya utrikesminister George Marshall ett linjetal vid Harvard universitetets dimissionshögtid. Slutsatsen var den här: Västeuropa måste omorganiseras.

Implikationerna av den här omvärderingen var gigantiska. Plötsligt var det Förenta staterna – inte Storbritannien och ännu mindre Frankrike som ledde den europeiska utvecklingen. Därmed skapades de strukturer som under de följande 45 åren skulle bestämma och utforma Europas öden.

För Frankrike var den här kantringen svårast. Landet hade egentligen bespetsat sig på att överta eller behärska en del av Tysklands ekonomiska resurser. NATO och Förbundsrepubliken Tysklands ekonomiska och militära utveckling förhindrade den möjligheten. Den för Frankrikes del hotande krisen löstes av Jean Monnet och hans förslag om att skapa ett överstatligt organ kring Europas kol- och stålresurser. Europeisk säkerhetspolitik förutsatte alltså också en gemensam ekonomisk bas.

Under de här omständigheterna utvecklades Europa fram till den stora sovjetiska krisen 1989-91. Sen vände utvecklingen igen. Sovjetunionens ekonomiska och politiska sammanbrott innebar att kol- och stålgemenskapens arvtagare – EU – fick påta sig det överväldigande ansvaret för Europas fortsatta ekonomiska och politiska utveckling.

Det är ingen överdrift att säga, att den struktur som under mödosamma förhandlingar hade skapats mellan Schumans presskonferens i maj 1950 och Romfördragets undertecknande i mars 1957, nu ställdes inför ett fredligt belastningsprov, som saknade motstycke i modern historia. I efterklokhetens belysning är det lätt att konstatera att alla delar av strukturen inte höll för trycket.

Eftersläpningen och bristerna i de tidigare öststaterna var ytterst stora och skulle redan under normala omständigheter kräva långa övergångstider. Men geopolitikens dramatik gav inte utrymme för bekväma övergångstider. Europas geopolitiska utmaningar måste lösas just då och inte senare också om vi levde i illusionen om att tiden för Sovjetunionens auktoritära och repressiva inflytande över Europa var slut. Igen blev det ett tvärt kast när det nya Ryssland ville återvända till gammal rysk stormaktspolitik.

MEN DET STÖRSTA kastet i Europas säkerhetspolitik har vi eventuellt framför oss. Det kommer också att vara förbundet med illusioner. I Europa återkommer just i samband med de tvära kasten föreställningen om att det finns ”en tredje väg”: att Europa kan vara någonting mellan Förenta staterna och Ryssland. Den vägen finns inte. Däremot finns det ett alternativ, som till en del låter lätt ironiskt: Gör Europa stort igen – som en demokratisk, fredsbevarande, ekonomiskt stark, militärt stabil och miljöpolitiskt ansvarsbärande global aktör.

EKONOMIN I EUROPA STARKARE GENOM HÅLLBARA INVESTERINGAR

ARTIKEL

BEATA BJÖRKVALL

SEDAN DEN EKONOMISKA krisen har Europa lidit brist på investeringar. Genom gemensamma och koordinerade satsningar på EU-nivå ska Europa fås tillbaka på fötterna och ekonomin på rätt spår igen. EU-kommissionens första lagpaket med Jean-Claude Juncker som kommissionsordförande var att lansera en investeringsplan för Europa. Spjutspetsen i denna plan är den Europeiska Fonden för Strategiska Investeringar – EFSI.

SYFTET MED EFSI är att öka investeringarna i Europa eftersom investeringarna 2007 - 2014 sjunkit med 15 %. EFSI fungerar inom Europeiska Investeringsbanken (EIB). Enligt kommissionen ska EIB tillsammans med privata investerare i EFSI- projekten lyckas investera 315 miljarder euro mer än utan EFSI. Under det första av tre verksamhetsår hade EFSI lyckats mobilisera en tredjedel av investeringsmålet.

EFSI-projekten ska skapa sysselsättning och hållbar tillväxt, ge ett europeiskt mervärde, samt vara i linje med EU:s målsättningar. De ska vara projekt som inte annars skulle finansieras av marknaden eller övriga EU- fonder eller program, och som kan ha en karaktär av högre risk. EFSI är ett flexibelt instrument som varken har sektorspecifik eller geografisk öronmärkning. Den enda öronmärkningen som finns inom EFSI är för innovativa och snabbt växande små och medelstora företag. EFSI kan hjälpa de här företagen genom nationella eller regionala banker. I Finland förmedlas den här hjälpen via OP Gruppen. Den här andelen av EFSI:s budget är så gott som fullt utnyttjad, vilket tyder på ett stort behov av finansiering och att det idag är svårare för ett litet företag att få finansiering via andra vägar.

Finland åtnjuter hittills stöd i två stora projekt som godkänts inom ramen av EFSI:

METSÄ GROUPS BIORAFFINADERI I ÄÄNEKOSKI

Det här är den största skogsindustriella investeringen i Finlands historia. Bioraffinaderiet är det första i världen av den nya generationens raffinaderi, som vid sidan av högklassig cellulosa också producerar olika bioprodukter som tallolja, biokomposit och biogas. Då hela värdekedjan tas i beaktande sysselsätter detta projekt 2500 personer, varav 1500 är helt nya arbetsplatser.

KÖPCENTRET TRIPLA I BÖLE, HELSINGFORS

Tripla är en så kallad nollenergibyggnad, vilket innebär att det produceras minst lika mycket förnybar energi i byggnaden som den förbrukar icke-förnybar energi per år. Ledorden för byggnadsprojektet är energieffektivitet och miljövänlighet och det här kommer att synas i bland annat hur avfallshanteringen och vattenförbrukningen sköts. YIT är aktören bakom projektet i samarbete med EIB, Nordiska Investeringsbanken, Danske Bank och Handelsbanken.

Potential finns och mycket gott kan alltså komma ur EFSI. Samtidigt återstår en hel del frågetecken om effektiviteten och ändamålsenligheten. Efter att EFSI varit igång i 1 ½ år görs därför en halvtidsutvärdering av dess funktion. Parallellt med utvärderingen behandlas ett förslag från EU-kommissionen om att förlänga EFSI till 2020 och öka garantin till ytterligare 185 miljarder.

Både utvärderingen och förslaget behandlas i Europaparlamentet under våren 2017 och röstas slutgiltigt om i plenum i början av hösten. Europeiska revisionsrätten har dock kritiserat förslaget om förlängning av EFSI som ett förhastat beslut eftersom det inte gjorts en grundlig utvärdering av nyttan innan.

NILS TORVALDS
FOTO / EP AUDIOVISUAL

Europaparlamentariker Nils Torvalds (SFP) fungerar som ansvarig förhandlare inom den liberala gruppen ALDE och kommer att ha en aktiv roll i den fortsatta behandlingen av EFSI.

Har du erfarenheter eller synpunkter du vill dela med dig om hur EFSI har fungerat eller kunde fungera bättre i framtiden? Dela gärna med dig!

DIALOG ÄR POLITIKENS VIKTIGASTE REDSKAP

KOLUMN

FANNY WILLMAN
Student

I NOVEMBER BJÖD EUROPAPARLAMENTARIKER *Nils Torvalds in till ett välarrangerat och uppskattat studiebesök i Bryssel. Temat var miljö och jordbruk. Flera olika intressen inom miljö- och jordbrukspolitiken var representerade, vilket gav både bredd och djup åt de intressanta diskussionerna.*

”Vad kan EU göra?”, frågar vi. I de flesta fall är både frågan och svaret diffust. Därför är det givande att bli mera insatt i miljö- och jordbruksfrågor. Jordbrukspolitik är i allra högsta grad lika med EU-politik, med avseende på både budgetanslag och politiskt beslutsfattande.

I klimatpolitiken har EU ett stort ansvar i att kräva mera klimatsmarta politiska beslut i medlemsländerna.

I Europa ser vi idag två till synes motsatta utvecklingstrender. Globaliseringen och internationalismen knyter samman människor över nationsgränser som aldrig förr. Samtidigt vinner populisterna fler och fler valsegrar med nationalismen som trumfkort.

Som ung i samhällsbygget är det svårt att se vilket framtidens Europa är och vad som är värt att jobba för. Det europeiska samarbetet står inför många utmaningar, men viljan att söka gemensamma lösningar över nationsgränserna avtar i takt med att populismen vinner terräng i Europa.

Det talas ofta om att EU-samarbetet befinner sig i kris. Samtidigt som många önskar se flera broar mellan medlemsstaterna och en fördjupad integration och kanske federation i Europa, önskar andra bygga murar mellan nationalstater. Två motsattta intressen strider uppenbarligen sinsemellan.

"SOM UNG I SAMHÄLLSBYGGET ÄR DET SVÅRT ATT SE VILKET FRAMTIDENS EUROPA ÄR OCH VAD SOM ÄR VÄRT ATT JOBBA FÖR "

FANNY WILLMAN

Det är svårt att tro på ett bredare samarbete i en verklighet med så många konflikter, motsättningar och utmaningar. Ändå är vi många som vågar hoppas på ett mer enat Europa. Vi är många unga idealister som tror på, och vill jobba för, att våra drömmar om ett djupare europeiskt samarbete ska bli verklighet.

Vid lunchtid under studiebesöket ber jag som stolt SU-idealist om vege-alternativet medan SLC-styrelsemedlemmarna vid bordet roat drar på munnen. Hur motstridiga åsikterna än verkar vara, går det alltid att hitta gemensamma nämnare och lösningar genom aktiv och öppen dialog och genom att sätta sig vid samma bord.

Det lärde jag mig när Nils Torvalds bjöd in till besök i EU:s hjärta, att dialog är politikens viktigaste redskap.

Tack Nicke för inbjudan och för möjligheten att höra också dem som resonerar litet annorlunda än en själv!

INRE MARKNADEN KRÄVER LIKA REGLER FÖR ALLA

ARTIKEL

ANTON NILSSON

DET TALAS OFTA om en ”rättvis spelplan” för våra företag. Det är inte så konstigt, företag ska konkurrera på lika villkor för att det ska vara den bästa produkten eller tjänsten som vinner – det vinner vi alla på i längden. Vad har det här då med EU att göra?

Väldigt mycket faktiskt. Det mesta av vårt företagande är idag vare sig vi vill eller inte globalt. Att bara handla innanför landets gränser tar företagaren bara en viss bit på vägen men ska ett företag växa, behöver man vid en viss punkt ta steget ut i världen.

Det är här EU och det som kallas ”den inre marknaden” kommer in i bilden. För att det ska kunna finnas en möjlighet att ha det vi kallar en rättvis spelplan, behöver vi ha regler som är lika för alla. Har vi inte det, är det plötsligt den som råkar ha bäst regler som vinner och inte den som producerar den bästa varan eller tjänsten.

Det här gäller kanske framförallt på globala marknader som ofta verkar till stor del på internet. Ska exempelvis ett spelbolag från Norden, som vill följa reglerna, ha en enda chans att konkurrera med spelbolag från länder där man inte har samma tradition av att försöka förhindra och upptäcka penningtvätt, måste reglerna vara någorlunda lika.

Detsamma gäller också när det handlar om sådant som stödutbetalningar eller subventioner. Vi kan ibland känna att det är besvärligt när EU-regler hindrar exempelvis subventioner av sådant som vi tycker är bra. Då måste vi komma ihåg att reglerna finns där av en anledning. Skulle vi fritt få subventionera t.ex. energi från skogen, skulle andra länder fritt få subventionera kolkraft. Det skapar en ohållbar kapplöpning uppåt.

EU kritiseras ofta för att använda sig av principen ”one size fits all”, en storlek eller ett system som ska passa alla medlemsländer. Kritiken finns ofta på goda grunder, men det är viktigt att man inte förhastar sig och dömer för snabbt. Samordning och lika regler är i grunden något vi behöver för att kunna vara med och konkurrera och skapa nya jobb. Någon har sagt att det bästa med EU ofta inte syns direkt – till den kategorin hör definitivt den inre marknaden.

ARTIKEL & FOTO

NICOLETTE LINDGREN

ZACHARIAS SANDVIK VAR EN AV 18 DELTAGARE I ALDE YOUNG VISITORS PROGRAMME.

EN VECKA I EU-BUBBLAN

ZACHARIAS SANDVIK ÄR 16-åringen från Mariehamn som med en imponerande ansökan gjorde intryck på hela Team Torvalds då en åländsk praktikant för hösten 2016 söktes. Ansökan gav honom inte praktiken men likväl tog den honom till Bryssel.

Träffar med EU-politiker, workshoppar, diskussioner och att få känna på den internationella atmosfären nere i Bryssel. Allt detta innebär ALDE Young Visitors Programme, ett program som ger ungdomar chansen att under en vecka bekanta sig med EU:s institutioner och personerna bakom dem. Denna gång med fokus på diversitet.

– Ett högst aktuellt tema, konstaterar Zacharias efter veckan som gått; med en gemenskap som EU kommer många olika sorters människor och det är bra att få lite perspektiv.

HUR VAR DET ATT SPENDERA EN VECKA MED LIKASINNADE UNGDOMAR?

–Det var jättekul att få träffa människor i min egen ålder från olika delar av Europa och få veta hur det är i deras land. Särskilt intressant var det att träffa en kille från Baskien som rättade till alla som antog honom vara spanjor. Det kunde jag som ålänning känna igen mig i.

FRAMKOM NÅGRA OLIKHETER?

–Vid ett tillfälle blev det diskussioner kring huruvida extrema partier ska få vara del av samhällsdebatten eller inte. Alla nordbor var för att tillåta alla ha en åsikt i debatten medan många av de andra ville hålla dem utanför. Jag tror att exkluderande gör att debatten snedvrids på grund av support för orättvis behandling som exkludering visats leda till. Alla borde släppas in i debatten, även om ingen annan håller med om de extrema åsikterna.

EN SISTA FRÅGA, KOMMER VI SE DIG I BRYSSEL IGEN?

–Jag kommer gärna tillbaka, det är en hemskt trevlig och fin stad. Men det beror lite på. Skulle jag bli Europaparlamentariker blir det såklart en hel del resor dit.

FOTO / BEATA BJÖRKVALL

TEAM TORVALDS

NILS TORVALDS

NILS.TORVALDS@EP.EUROPA.EU

Nils Torvalds är Europaparlamentariker sedan juli 2012 och ingår i den liberala gruppen ALDE. Nils är ledamot i utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet och suppleant i budgetutskottet, utskottet för ekonomi och valutafrågor samt fiskeriutskottet. Dessutom är Nils suppleant i både undersökningskommittén beträffande utsläppsmätningar i bilindustrin och undersökningskommittén som granskar Panamaläckan. För att garantera en tillräckligt bred helhetsbild av vad som är på gång i EU bevakar Nils och hans team tillsammans också de övriga utskotten. Utöver arbetet i utskotten leder Nils arbetet i Europaparlamentets intergrupp för minoritetsfrågor och är suppleant i EU:s Rysslanddelegation. Dessutom är Nils nyvald viceordförande i Alde.

ELISABET RANTSCHUKOFF

ELISABET.RANTSCHUKOFF@LA.EUROPAPARL.EUROPA.EU

Elisabet kommer från Vasa och fungerar som Nils medarbetare i Finland. Arbetet i Finland innefattar bland annat bevakning av finländsk politik och media och att sköta kontakter till partifältet, företag och organisationer samt allmänheten. Hon ansvarar för Nils Finlandskalender och sköter press- och informationsverksamheten. Tillsammans med Ville och Beata koordinerar hon också besöksgrupperna.

VILHELM FORSS

NILS.TORVALDS-OFFICE@EP.EUROPA.EU

Vilhelm från Tammerfors, med en ekonomie magisterexamen från Åbo Akademi, är praktikant på Nils Torvalds kontor under våren. Villes uppgifter på kontoret är bland annat att ordna praktiska arrangemang kring besöksgrupperna, kommunikation och att delta i det politiska arbetet tillsammans med teamet.

KATARINA DAHLMAN

KATARINA.DAHLMAN@EP.EUROPA.EU

Katarina från Esbo, politices magister från Helsingfors universitet, ansvarar i första hand för bevakningen av utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet samt för undersökningskommittén beträffande utsläppsmätningar i bilindustrin. Katarina har dessutom huvudansvaret för Nils Brysselkalender.

ANTON NILSSON

ANTON.NILSSON@EP.EUROPA.EU

Anton från Mariehamn, Åland, har en kandidatexamen från Handelshögskolan i Stockholm samt en magisterexamen i European Public Affairs från Maastricht University. Anton ansvarar främst för bevakningen av fiskeriutskottet, utskottet för ekonomi- och valutafrågor samt för undersökningskommittén som granskar Panamaläckan. Bevakning av åländska frågor i EU samt kontakten till Åland ligger även på Antons bord.

BEATA BJÖRKVALL

BEATA.BJORKVALL@EP.EUROPA.EU

Beata från Helsingfors, med en politices magisterexamen från Åbo Akademi, ansvarar främst för bevakningen av budgetutskottet. Hon ansvarar för arbetet med minoritetsintergruppen och tillsammans med Ville och Elisabet håller hon också i trådarna för besöksgrupperna.

PRAKTIK KRYDDAD MED DRAMATIK

KOLUMN

MIRA EKLUND &
NICOLETTE LINDGREN
Praktikanter

HUR SAMMANFATTA FEM FARTFYLLDA *månader på 1500 tecken? Och inte bara en, utan två personers upplevelser. Svaret är givetvis att det är omöjligt, men låt oss ändå göra ett försök.*

I ärlighetens namn var 2016 inget vidare år ur ett europeiskt och liberalt perspektiv. Terrordåd, Brexit och Trumps vinst i det amerikanska presidentvalet är några av de händelser som skapat osäkerhet och som kommer att fortsätta göra det långt efter att vår praktikperiod tagit slut. Ironiskt nog har de allt starkare nationalistiska och populistiska strömmarna i Europa och världen samtidigt gjort vår praktikperiod i EU:s hjärta otroligt intressant och lärorik.

Att jobba i Europaparlamentet är både fascinerande, motiverande och frustrerande. Parlamentet är en smältdegel av rang, där allt från nyliberala och federalistiska till ärkekonservativa och nationalistiska (i vissa fall främlingsfientliga) åsikter möts. En intressant aspekt som alltför sällan lyfts fram. När man följer med EU-diskussionen på hemmaplan får man lätt bilden av att hela Europaparlamentet består av EU-vänliga federalister som vill maximera EU:s makt i alla tänkbara och otänkbara frågor. Detta är väldigt långt ifrån sanningen. Tvärtom finns det i Europaparlamentet minst lika stora - om inte större - ideologiska skillnader som i den nationella politiken. Det krävs en vilja och förmåga att samarbeta och kompromissa, samtidigt som en ryggrad och ett mod att stå på sig och sina värderingar då situationen kräver det är ett lika stort måste.

I en sådan smältdegel känns det tryggt att ha Team Torvalds, som kämpar för ett mer öppet och hållbart Europa. Tanken om att rädda världen må innehålla en släng av både storhetsvansinne och blåögdhet, men skam den som ger sig. Tack Nicke, Anton, Beata, Ebet och Kätz för att ni fortsätter kämpa och för att vi fick vara med på resan!

"TANKEN OM ATT RÄDDA VÄRLDEN MÅ INNEHÅLLA EN SLÄNG AV BÅDE STORHETSVANSINNE OCH BLÅÖGDHET, MEN SKAM DEN SOM GER SIG."

MIRA EKLUND & NICOLETTE LINDGREN

FOTO / PIXABAY

BREXIT /*I ett försök att undvika en brittisk folkomröstning förhandlades nya villkor fram för Storbritanniens EU-medlemskap i februari 2016. Folkomröstningen ägde ändå rum och efter en vår av högljutt kampanjande för både lämna- och stannasidan, stod det på fredagsmorgonen den 24 juni klart att vi har ett brittiskt utträde framför oss. Premiärminister David Cameron meddelar kort efter valnederlaget sin avgång och efterträds av Theresa May som gång på gång understrukit att brexit innebär brexit. Så snart artikel 50 triggats igång påbörjas förhandlingarna som sätter villkoren för skilsmässan.*

FOTO / PIXABAY

PANAMADOKUMENTEN / *Miljontals dokument från den panamanska advokatfirman Mossack Fonseca offentliggjordes i april 2016 av journalister från 76 olika länder. Dokumenten kartlägger hur advokatfirman hjälpt förmögna personer, däribland högt uppsatta politiker, att undvika skatt och gömma undan betydande summor i skatteparadis genom avancerade företagsupplägg. I Europaparlamentet tillsattes en undersökningskommitté med syfte att utreda de problem, gällande skatteflykt och penningtvätt, som uppdagats och hur dessa kan motverkas.*

FOTO / KEVIN DOOLEY

UTSLÄPPSSKANDALEN / *Hösten 2015 uppdagades det att Volkswagen manipulerat motorerna i sina dieselbilar så att de under testmätningar visade upp mycket låga utsläppsvärden medan bilarna vid verklig körning inte höll de låga testnivåerna. Med anledning av detta tillsattes i december 2015 en undersökningskommitté beträffande utsläppsmätningar i bilindustrin. Utskottets uppgift har varit att under 2016 granska skandalen och se över vad EU-kommissionen och medlemsländerna på förhand känt till. Utskottet, i vilket Nils Torvald sitter som suppleant, kommer med rekommendationer under våren.*

FOTO / PIXABAY

FLYKTINGSITUATIONEN OCH TURKIET / *För att lindra en fortsatt ansträngd flyktingsituation förhandlade EU fram en gemensam handlingsplan med Turkiet i mars 2016. Lyfta visumkrav till EU och återupptagna förhandlingar om Turkiets EU-medlemskap är två av punkterna i överenskommelsen. Turkiets militäroffensiv mot kurder, inskränkningar av pressfriheten och en hård antiterrorlagstiftning gjorde avtalet svårt för EU att få till stånd. Desto mer kontroversiellt blev avtalets upprätthållande efter kuppförsöket i juli och föreslagna lagändringar om att återinföra dödsstraff i Turkiet.*

FOTO / BEATA BJÖRKVALL

ATTENTATENS ÅR / *På flera håll i Europa har 2016 inneburit höjda säkerhetsnivåer på grund av de attentat som skett. Terrordåden i Bryssel fortsatte skaka om ett Europa som ännu inte kommit över attentaten i Paris. Under Frankrikes nationaldag utsattes nationen för ett attentat i Nice, där en lastbil körde rakt in i folkmassorna på ett promenadstråk. Tyskland drabbades i juli av en skottlossning vid ett köpcentrum i München och ytterligare ett lastbilsdåd ägde rum i Berlin då en långtradare rammade in i en av stadens välbesökta julmarknader i december. Glömmas ska inte heller de attentat Turkiet under året utsatts för.*

ÅRET SOM GÅTT

FOTO / NILS TORVALDS

SKARVEN /. *Den skarvarbetsgrupp som tillsattes under hösten 2015 kom under våren 2016 enhälligt fram till konkreta handlingsresultat under god ledning av Anna-Maja Henriksson. Åtgärderna väntar dock ännu på sin lösning. Att få till stånd en åtgärdsplan för decimering av skarvstammen på kort och lång sikt tycks sitta hårt åt och inom kort är skarvarna här igen. Mardrömmen tycks aldrig ta slut för yrkesfiskare, skärgårdsfolk och villabor.*

FOTO / EP AUDIOVISUAL

MINORITETER / *Flerspråkiga San Sebastián i Baskien var under 2016 europeisk kulturhuvudstad. Syftet med att utnämnas till kulturhuvudstad är att ge städerna möjlighet att synliggöra och utveckla sitt kulturliv. San Sebastián har valt att lyfta upp språklig mångfald och språkliga rättigheter för minoriteter. I Europaparlamentet arbetar minoritetsintergruppen, ledd av Nils Torvalds, med att lyfta upp situationer för språkliga och regionala minoriteter i EU, samtidigt som lagstiftningen granskas med minoritetsglasögon. Året i intergruppen avrundades passligt nog med en arbetsresa till just San Sebastián.*

FOTO / EP AUDIOVISUAL

LULUCF / *Den kryptiska akronymen hänvisar till markanvändning, förändrad markanvändning och skogsbruk (Land Use, Land Use Change and Forestry), ett förslag från EU- kommissionen om hur utsläpp och upptagande av växthusgaser från nämnda sektorer ska inbegripas i EU:s klimat- och energipolitik fram till 2030.Nils Torvalds är ALDE:s ansvariga förhandlare i de tekniskt svåra diskussionerna.*

FOTO / PIXABAY

AVFALLSDIREKTIVEN /*Revideringen av EU:s avfallsdirektiv är det första steget mot den cirkulära ekonomin, där syftet är att stimulera EUs övergång till en ekonomi där våra resurser utnyttjas på ett mer hållbart sätt. Avsikten med avfallsdirektiven är att förbättra och effektivera avfallshanteringen i EU så att återanvändnings- och återvinningsgraderna höjs i samband med ökad resurseffektivitet. Nils Torvalds är ansvarig förhandlare för ALDE-gruppen.*

FOTO / EP AUDIOVISUAL

PARISAVTALETS IKRAFTTRÄDANDE / *Den 4 oktober godkände Europaparlamentet, med rungande 610 röster för av totalt 679, ratificeringen av det globala klimatavtal som slöts i Paris i december 2015. Tröskeln för att Parisavtalet ska träda i kraft (att minst 55 länder som står för minst 55 % av världens utsläpp måste ratificera avtalet) passerades då med god marginal. Nu är det dags att börja arbetet med att hålla ökningen av den globala uppvärmningen till under 2 grader.*

FOTO / EP AUDIOVISUAL

DSM /*Arbetet med den digitala inre marknaden (DSM) har pågått för fullt hela året. Det är ett av Juncker-kommissionens prioriteringsområden med syfte att få den digitala inre marknaden att fungera och skapa nya innovationer och jobbtillfällen. DSM strategin består av lagförslag på en mängd olika områden, allt från mervärdesbeskattning till upphovsrätt och konsumentskyddsregler. Det mest uppmärksammade förslaget under året var kommissionens förslag om att upphäva roamingavgifterna för mobilanvändning inom EU. Då arbetet med DSM går framåt har finska företag en bra chans att hävda sig - tekniskt kunnande och innovationer behövs!*

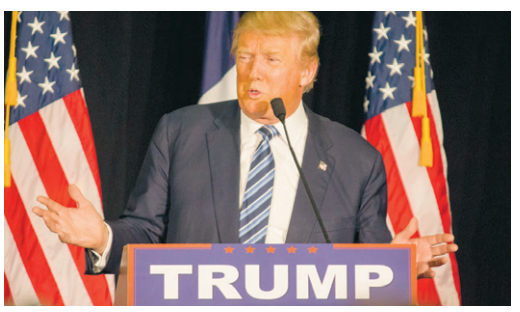

FOTO / CREATIVE COMMONS

POPULISMENS FRAMFART /*Europa har fortfarande inte hämtat sig efter Brexit. Delstatsvalet i tyska Mecklenburg-Vorpommern tvingade förbundskansler Angela Merkels parti, CDU, att lämna utrymme för högerpopulistiska AFD. Med vallöften om att upprätta murar, införa inreseförbud för muslimer och fängsla motkandidaten valdes Donald Trump som USA:s 45:e president i november. Italiens premiärminister Matteo Renzi avgår efter att nej-sidan, med Femstjärnerörelsen i spetsen, tog hem segern i folkomröstningen om att införa ett förnyat politiskt system i Italien. Det har varit ett tufft år, inte minst för EU, då populismens förenklande och nationalismens inåtriktade politik har sköljt över oss med råge.*